

Buccaneer te Lossie

Het was April 1967. (Toen schreef je de maand nog met hoofdletters). We gingen op trip met Squadron 2 met Stoefs naar Schotland om daar in de omgeving te oefenen. We werden gestationeerd op het Marine Vliegveld "Lossie mouth". Niet al te ver van RAF Kinloss. Ze vlogen daar hoofdzakelijk met Buccaniers, Sea Vixens en helicopters. Mijn Vliegtuig Commandant was LTZ Kopp. In tegenstelling tot de RAF bases waar we kwamen, was Lossie Mouth een echt Navy vliegveld. Een héél andere mentaliteit. We deelden toen zelfs mee in de "Rum Tod". Dat was een glaasje rum van een bepaalde afmeting wat elke dag aan de bemanning werd verstrekt. Dit dateerde nog uit de tijd van Nelson.

We vlogen onze oefeningen van daar voorspoedig en vakkundig. Des avonds was het op Lossie Mouth ook goed vertoeven. Het verblijf van de KPL's (PO's) was zeer gezellig. Het was een oud gebouwtje, zelfs voorzien van een open haard. Er was voldoende Cokes aanwezig om deze aan de praat te houden en ongekend te genieten. Iets anders dan de D-Barakken toen der tijd op MVKV.

Er was ook een Amerikaanse AEW Super Connie aanwezig. Een bemanningslid van hen was

ook elke avond present. Het was een indrukwekkend grote donkere Amerikaan. Hij vertelde dat hij volbloed Apache was. Hij dronk iets meer dan gemiddeld whisky. Toen wij hem onze jenever presenteerden vond hij dit lekker maar een beetje slap. Het viel echter anders dan hij had verwacht. Na enkele glazen kreeg hij een zeer wazige blik in zijn ogen. Hij kwam in een soort van trance. Hij sprak: "The wind is blowing, the wind is blowing". Hierna pakte hij enkele rood gloeiende kolen uit het vuur, hield ze een tijdje in zijn handen en gooide ze terug. Geen blaartje te zien. Dit alles paste in de sfeer van ons verblijfje.

Gezien het tijdstip moesten we toch ten bedden om 's morgens weer fit aan de slag te kunnen. Onze slaapverblijven waren in mooie flats ondergebracht. Deze konden wij, vanwege de soms slechte weersomstandigheden, via overdekte gangen bereiken. Twee wat oudere collega's, Naut Pasmaan en Eus van der Broek, vonden het nodig om mij de doorgang lastig te maken. Zij gooiden steeds elke schut deur voor mij dicht. Op een gegeven moment zette ik daar mijn voet tussen gevolgd door het geluid van een brekende tak, tevens gevolgd door grote pijn. Ik zei dat ik waarschijnlijk mijn been had gebroken. Om dit te controleren brachten zij hun EHBO opleiding in praktijk door mijn voet in zowel bakboord, stuurboord en verticaal in uiterste stand te brengen. Dit ging door de pijngrens en ik legde bijna het loodje. Mijn enkel zwol met grote spoed op, wat zij uiteindelijk doorkregen.

Naut pakte de dichtst bij zijnde telefoon en belde het nood nummer. Zeer snel daar na vloog de deur open en stonden twee brandweer mannen in vol ornaat in de gang. Deze mannen namen de regie over en toen ging het snel. Ik werd naar de ziekenboeg gebracht. Er was geen dokter alleen een zieken pa. Hij regelde echter een soort lange houten bak gevuld met watten waar mijn been in kon rusten. Ook gaf hij mij wat stevige pijnstillers. De pijn verdween en ik viel in diepe slaap. Ik was de enige in de ziekenboeg.

De volgende dag werd ik na een voortreffelijke nachtrust wakker. Het was stil in de ziekenboeg. Om een uur of negen passeerde er een zieken pa die mij totaal niet in de gaten had., bij het over geven van de wacht was het voorval van de vorige avond waarschijnlijk niet ter sprake gekomen. Toen hij ter hoogte van mijn bed was zei ik: "Good morning"! Hij bleef nog net niet dood en gaf een schreeuw van schrik.

Hierna begon alles te lopen en binnen korte tijd lag ik in het hospitaal in Inverness. Daar werd ik onder narcose geholpen omdat bleek dat mijn been op twee plaatsen gebroken was en niet goed meer op zijn plaats zat.

Toen ik snel na de narcose wakker werd voelde ik me honderd procentjes. Na oriëntatie bleek ik op een zaal van ongeveer 30 man te liggen. Alles kon. Ook roken in bed. Ik stak direct een zwaar sjekkie op wat heerlijk smaakte. Aan de overkant van mij lag een jonge

man die met een motorfiets was gecrashed en zwaar over zijn nek lag te gaan van de narcose. Raar ziekenhuis.

De arts kwam aan mijn bed en zei dat ik nog 6 weken moest blijven. Ik dacht het niet zei ik want het squadron gaat morgen naar Nederland. Na enig streng overleg kreeg ik les krukken lopen en moest een papier tekenen voor eigen risico. De volgende dag ging het squadron naar huis. Ook was er een Friendship. Het was goed geregeld. Ik ging mee met de F27 die op de kop van de baan stond te wachten toen ik door de ambulance werd afgeleverd. Tks, Cdt Kopp.